

Mel.: Vi gå över daggstänkta berg . . .

Så låt oss nu tillse, hur Gerard De Geer
Har traskat fram sin levnadsstråt till stunden som är,
Hur han världen runt har snokat,
Hur han jorden sönderbokat,
Hur han blivit den man, som vi se bland oss här.

Han föddes någonstans här i Stockholm en höst,
Och redan året efter upphov pilten sin röst.
Och han talade och sade:
»Låt mig få en liten spade!
Det blil loligale leksak än Daddas sula tlöst.»

I Upsala satt han några år på sin svans
Och hävde i sig vetande, så mycket som där fanns.
Han prova' alla syrorna.
Han räkna' alla myrorna
Och njöt bort på åsen av höjdkurvornas dans.

Vid några och tjugu kom han till S. G. U.
Men där fick han bara bli till fyllda trettisju,
För se landet börja' hoppa
Opp och ner ur havets soppa,
Så att O. T. sa': »Stopp, innan det går mitt i tu!»

Skyhöga berg uppreste han, där marken syntes flat.
Och åsar leverera' han av eget fabrikat.
Efter slika vilda bragder
Blev den domen honom sagder:
»Till Högskolan drage Du i livstidsinternat!»

I Skåne hårt han härjat lik en bärsärk och tyrann,
Att urfolket där reste sig och slogs me'n, man mot man,
En tid levde han på krita,
Men blev nödd att norrut smita,
Då kring Balsberg han fiendens fördolda minor fann.

Emot de scaners anlopp byggde han sig till försvar
En dubbelvall från Finland till de store norske ra'r.
Men den vall'n fick hål på mitten,
Och då skulle ni ha sitt 'en:
Där han räckte ut tungan sin, så lång som den var.

Den tungan spordes vida kring allt södra Sveriges land.
Den talat »skandinavisk» ock på havets andra strand.
När som bäst den var i tagen,
Blev den dock med hast indragen.
Av en dosis norsk porfyr råka' den få svår kallbrand.

Hans energi, den sjöd och brann på mångahanda vis.
På Spetsbergen han titt och tätt måst lägga sig på is.
Men den kuren hjälpte föga,
Ty med bergen där, de höga,
Blev det bums en sju helsickes mätbordskurtis.

Med god profit han länge drev sitt eget bankgeschäft.
Om vinsten Dr Antevs än med Odhner slänger käft.
Och när järnvägsbankar bråka,
Ber man Gerard med dem språka.
Vanligtvis är det tillräckligt att få rasuljansen täfft.

En gång lät han budkavlen gå till folket överallt.
»Upp geologer! Följ mig! Tager lergöksgestalt!
Ty nu vill jag gånga
Att solskenet fånga,
Det solskenet, som sken, så att landisen smalt.»

En väldig fejd sen rasat i tretton runda år.
Och bytet fyller längesen Högskolans alla vrår.
Och nog smakar Essex Junction
Gerard sötare än punschen,
Som likt den njutas medels förstoringsglas får.

De danske, de norske, de le, le, le.
Men vi ä' lite klokare än de, de, de.
Vi sjunga: »Kära Gerardt!
Det är bäst Du publicerar't,
Så att vi få deras långa näsor se, se, se!»

Så hälsa vi forskarn, hans vett och hans märg!
Vi hälsa ock vännen med ungdomens färg!
Supar tar han inga,
Men hans skämt hörs bland oss klinga,
När vi gå över daggstänkta berg.

Ja, hurrom vi så ljudeligt hand uti hand,
Att ekot skallar runtom i vårt avlånga land!
Må Gerard länge leva
och lervarven sammanväva
Till en ärones väv, som trotsar tidernas tand!

P. V. Trannel.